

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ТЯЛОТО

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Когато професор Майер отвори очи, видя наведени с внимателни погледи над себе си трима от младите специалисти, които бяха провели операцията. Той веднага се досети, че те наистина трябва да са много млади, за да се решат на това, което бяха извършили. Млади и непочтителни, дотолкова обладани от енциклопедичните технически познания, че да не обръщат внимание на нищо друго. Хора с железни нерви и пръсти и всъщност с нечовешко мислене. Те имаха качествата на автомати.

Беше дотолкова изненадан от тази единствена следнаркозна мисъл, че чак няколко мига по-късно осъзна, че операцията е била успешна.

— Как се чувствате, господине?

— Добре ли сте?

— Можете ли да говорите, господине? Ако не, просто кимнете. Или примигнете с очи.

Те чакаха с нетърпение.

Професор Майер преглътна, за да изпита ограниченията на новото си небце, език и гърло. После произнесе с много тих глас:

— Аз мисля... Мисля...

— Той е добре! — извика Касиди. — Фелдмън! Събуди се!

Фелдмън скочи от походното легло и започна да опипва наоколо за очилата си.

— Толкова бързо ли се събуди? Каза ли нещо?

— Да, каза! Говори като ангел! Най-послед го постигнахме, Фреди!

Фелдмън откри очилата си и бързо се надвеси над операционната маса.

— Можете ли да кажете още нещо, господине? Каквото и да е.

— Аз... Аз...

— О, Боже — възкликна Фелдмън. — Май сега ще припадна.

Тримата мъже избухнаха в смях. Те заобиколиха Фелдмън и започнаха да го тупат приятелски по гърба. Фелдмън започна също да се смее, но се задави и закашля силно.

— Къде е Кент? — извика Касиди. — Трябваше да бъде тук, по дяволите. Той поддържа този проклет осцилоскоп в действие цели десет часа. Най-стабилното нещо, което съм виждал. Къде е този дявол?

— Отиде за сандвичи — каза Луповиц. — Ето го, че иде. Кент, Кент, направихме го!

Кент влезе през вратата, натоварен с две хартиени торби и половин сандвич, стърчащ от устата му. Той преглътна конвулсивно.

— Проговори ли? Какво каза?

Зад Кент се чу врява. Дузина мъже се спуснаха към вратата.

— Махнете ги оттук! — изкрещя Фелдмън. — Не могат да го интервюират тази нощ. Къде е онова ченге?

Един полицаи си проби път и застана пред вратата.

— Чухте какво ви казаха докторите, момчета.

— Не е честно. Този Майер принадлежи на целия свят.

— Какви бяха първите му думи?

— Какво казва сега?

— Наистина ли го превърнахте в куче?

— Каква порода?

— Може ли да си върти опашката?

— Каза, че се чувства добре — отговори полицаят на всички и блокира достъпа към вратата. — Хайде, момчета, тръгвайте си.

Един фотограф се мушна под ръката на полицаия. Той погледна към професор Майер върху операционната маса и промърмори:

— Господи! — после вдигна фотоапарата си. — Гледай насам, момче...

Кент постави дланта си върху обектива точно когато светкавицата се включи.

— Защо направи това? — наежи се фотографът.

— Сега ще имаш снимка на дланта на Кент — отвърна му той саркастично. — Можеш да я увеличиш и да я окачиш в музея на модерното изкуство. А сега се махай, преди да съм ти извил врата.

— Хайде, момчета — повтори строго полицаят и започна да отблъсква назад репортерите. Той се извърна и погледна към професор Майер, който все още лежеше върху операционната маса. — Господи! Още не мога да повярвам!

— Бутилките! — извика Касиди.

— Да празнуваме!

— Заслужаваме си празника, за Бога!

Професор Майер се усмихна. Само вътрешно, разбира се, тъй като мимичешките му възможности сега бяха ограничени. Фелдмън се приближи до него.

— Как се чувствате, господине?

— Добре — каза Майер, като внимателно изговаряше думите. — Малко объркан, може би...

— Но не съжالياвате, нали? — попита Фелдмън.

— Още не знам — отвърна Майер. — Аз по принцип бях против това, както знаете. Никой не е незаменим.

— *Вие* сте, господине — каза Фелдмън напълно убедено. — Аз съм слушал лекциите ви. Не че претендирам да разбирам и една десета от онова, което казвахте. Математическият символизъм за мен е само хоби. Но тези принципи на единението...

— Моля ви — прекъсна го Майер.

— Не, позволете ми да го кажа, господине — настоя Фелдмън. — *Вие* разработвате една велика идея, от която даже Айнщайн и останалите са се отказали. Никой друг не може да завърши вашето дело! Никой! *Вие* трябваше да имате възможност да живеете още няколко години, в каквата и да било форма, която може да ви осигури науката. Искаше ми се само да бяхме намерили по-удобен носител на вашия интелект. Но нямаше човешки донор, а бяхме принудени да изключим приматите...

— Това няма значение — каза Майер. — В края на краищата само интелектът има значение. Но аз още съм малко замаян...

— Спомням си вашата последна лекция в Харвард — продължи Фелдмън и събра молитвено ръце. — *Вие* бяхте толкова стар, господине! Искаше ми се да плача... Това изморено и изхабено тяло...

— Можем ли да ви предложим едно питие, господине? — Касиди подаде на Майер чаша.

Майер се разсмя.

— Боя се, че новата ми лицева конфигурация не е пригодена за чаши. Една купа би била за предпочитане.

— Вярно! — съгласи се Касиди.

— Сега идва купата! Боже, Боже...

— Трябва да ни извините, господине — поклони му се леко Фелдмън. — Напрежението беше ужасно. Прекарахме в тази стая

повече от седмица и се съмнявам някой от нас да е спал повече от осем часа през това време. Почти ви бяхме изгубили, господине...

— Купата! Летящата купа пристига! — извика Луповиц. — Какво да бъде, господине? Уиски? Джин?

— Само вода, ако обичате — каза Майер. — Мислите ли, че вече мога да стана?

— Ако не възразявате... — Луповиц го вдигна нежно от масата и го постави на пода. Майер неуверено се заклати върху четирите си крака.

Мъжете го поздравиха с диви викове.

— Браво!

— Мисля, че утре ще съм в състояние да поработя — каза Майер. — Ще трябва да се измисли някакъв апарат, с който да мога да пиша. Сигурно няма да е чак толкова трудно. Но предполагам, че във връзка с промяната ми ще възникнат и други проблеми. Засега мисълта ми не тече особено ясно...

— Не прибързвайте, господине.

— Разбира се, недейте! Не бива сега да ви изгубим!

— Ама какъв шум ще вдигне тази работа!

— Съвместно ли ще я опишете или всеки по специалността си?

— И по двата начина. И по двата. Никога няма да се наситят да четат по този въпрос. По дяволите, има да говорят за това...

— Къде е тоалетната? — попита Майер.

— Че защо ви е?

— Млъквай, идиот такъв. Оттук, господине. Ще ви отворя вратата.

Майер последва мъжа по петите, наслаждавайки се на невероятната стабилност, която му даваше движението с четири крака. Когато се върна, мъжете разговаряха разгорещено по техническите аспекти на неговата операция.

— ...никога и за милион години.

— Не съм съгласен. Всичко, което е направено веднъж...

— Не се прави на толкова учен, момче. Много добре знаеш, че беше странна комбинация на непредвидими фактори. Направо сляп късмет!

— Я повтори! Някои от тези биоелектрически промени...

— Върна се.

— Да, обаче не бива да ходи много. Как се чувстваш, малкия?

— Аз не съм малкият — изръмжа професор Майер. — Достатъчно съм стар, за да ти бъда дядо.

— Извинете, господине. Мисля, че трябва да си легнете.

— Да — отвърна професор Майер. — Още не се чувствам достатъчно силен, пък и не ми е напълно ясно...

Кент го вдигна и го постави върху една медицинска кушетка.

— Тук удобно ли ви е?

После всички се събраха около него, прегърнати през раменете. Усмиваха се и се чувстваха много горди от себе си.

— Какво да ви донесем още?

— Само кажете и веднага ще ви услужим.

— Ето, напълних купата ви с вода.

— Ще ви оставя няколко сандвича до леглото.

— Приятна почивка — нежно каза Касиди.

После без да иска и без да се замисли, той погали професор Майер по удължената глава, покрита с мека козина. Фелдмън му подвикна нещо неразбрано.

— Забравих — каза Касиди притеснено.

— Ще трябва да се въздържаме и да внимаваме за собствените си действия. Знаете, че той е човек.

— Разбира се, че знам. Но сигурно съм изморен... Тоест той толкова *прилича* на куче, че човек забравя...

— Вън! — заповяда му Фелдмън.

— Вън! Всички!

Той ги избута от стаята и се върна тичешком при професор Майер.

— Искате ли нещо, господине? Каквото и да е.

Майер се опита да проговори, за да потвърди принадлежността си към човешкия род. Но думите излязоха неразбрани.

— Това повече никога няма да се случи, господине. Сигурен съм. Защото нали вие сте... Та вие сте професор Майер!

Фелдмън забързано покри потреперващото тяло на Майер с едно одеяло.

— Всичко е наред, господине — заговори той, опитвайки се да не гледа към треперещото животно. — Само интелектът е от значение, господине. Разумът!

— Разбира се — съгласи се професор Майер, прочутият математик. — Но се чудя... дали бихте имали нещо против да ме погалилите по главата, ако обичате?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.